

Arrest

nr. 138 509 van 13 februari 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 17 augustus 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 juli 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel tot terugbrenging (bijlage 38).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 november 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. CHATCHATRIAN, die loco advocaat B. STAELENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 20 februari 2012 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als bloedverwante in neergaande lijn van haar grootmoeder B.M.

Op 13 juli 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de eerste bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 20.02.2012 werd ingediend door:

Naam: B. [...] Voorna(a)m(en): C. [...] Nationaliteit: Georgische Geboortedatum: 07.11.1994 Geboorteplaats: Tbilisi

Identificatienummer in het Rijksregister [...]

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: [...]

om de volgende reden geweigerd:

☐ *De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.*

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

(...)

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet aanmerking genomen'.

Uit het attest dd 07/02/2012 van het OCMW van Zedelgem blijkt dat de Belgische onderdaan een leefloon ontvangt. Bijgevolg voldoet betrokkene niet aan de hierboven gestelde voorwaarde en worden deze bestaansmiddelen niet in aanmerking genomen,

Betrokkene voldoet niet aan de vereisten van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 en wordt het recht daarom geweigerd aan betrokkene."

Op 19 juli 2012 wordt aan de toenmalige voogd van de verzoekende partij een bevel tot terugbrenging uitgereikt. Dit is de tweede bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"Afgegeven in toepassing van artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen in uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie

wordt aan B.M. [...]

geboren te [...]

van Belgische nationaliteit,

verblijvende te [...]

bevel gegeven de genaamde B., C. [...],

geboren te Tbilisi op .07.11.1994,

van Georgische nationaliteit

verblijvende te [...]

binnen dertig dagen terug brengen naar de plaats vanwaar zij gekomen is:

REDEN VAN MAATREGEL:

Artikel 7,1, 2° van de wet van 15.12.1980: het legaal verblijf in België is verstreken: zie motivatie bijlage20."

2. Over de rechtspleging

2.1. De verzoekende partij bevestigt ter terechtzitting dat, gelet op het feit dat zij na het indienen van het verzoekschrift meerderjarig is geworden, haar grootmoeder thans niet meer optreedt als haar wettelijke vertegenwoordiger.

2.2. Ter terechtzitting erkent de advocaat van de verzoekende partij dat zij, gelet op haar meerderjarigheid, geen belang meer kan doen gelden in de mate dat haar beroep is gericht tegen het bevel tot terugbrenging en doet zij er afstand van voor wat deze beslissing betreft. De verwerende partij verzet zich niet tegen de afstand.

Er blijken geen gegevens voorhanden te zijn die zich tegen het vaststellen van de afstand verzetten. Bijgevolg stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de afstand van het geding vast met betrekking tot het beroep ingesteld tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris tot afgifte van een bevel tot terugbrenging.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

In een vierde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 42, §1, alinea 2 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Het eerste en vierde middel bouwen op elkaar voort, zodat ze samen besproken worden.

3.1.1. De verzoekende partij adstrueert haar middel als volgt:

"11.1.1. De verwerende partij heeft de aanvraag tot machtiging van verblijf in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 van verzoekende partij, geweigerd omdat de verzoekende partij niet in het bezit zou zijn van 'stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen'.

De verwerende partij motiveert haar beslissing als volgt:

"[...] "

11.1.2. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsverplichting een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

Een eerste vorm van verwarring ontstaat reeds voor verzoekende partij doordat verwerende partij haar eerst lijkt te kwalificeren als "een familielid van een burger van de Unie" (Cf. artikel 40bis Vreemdelingenwet), maar erna dan toch verwijst naar artikel 40ter van de Vreemdelingenwet ('familielid van een Belg').

Dit onderscheid is nochtans belangrijk aangezien vervoegde unieburgers hun inkomen helemaal niet dienen te bewijzen, terwijl vervoegde Belgen dit wel dienen te doen.

Verzoekende partij meent dat de bestreden beslissing omwille van deze reden al strijdig is met de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

In wat volgt gaat zij verder in op artikel 40ter van de Vreemdelingenwet ('familielid van een Belg') en zal zij aantonen waarom zij ook deze voorwaarden vervult.

11.1.3. Zoals in de thans bestreden beslissing reeds aangehaald staat in artikel 40ter 2° het volgende over het beoordelen van de bestaansmiddelen:

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet aanmerking genomen'.

In de thans bestreden beslissing valt te lezen:

Uit het attest dd 07/02/2012 van het OCMW van Zedelgem blijkt dat de Belgische onderdaan een leefloon ontvangt. Bijgevolg voldoet betrokkene niet aan de hierboven gestelde voorwaarde en worden deze bestaansmiddelen niet in aanmerking genomen.

De grootmoeder van verzoekende partij begrijpt niet vanwaar verwerende partij haalt dat zij een leefloon zou ontvangen. Het is echter wel zo dat zij een inkomstgarantie voor ouderen (IGO) ontvangt. Deze IGO is natuurlijk wel een bijstandsstelsel, maar deze wordt echter niet vermeld in artikel 40ter.

In artikel 40ter worden de bijstandsstelsels die niet in aanmerking komen verduidelijkt door de term 'met name'. Nergens in de opsomming wordt ook maar met één woord gerept over inkomensgarantie voor ouderen. Verzoekende partij meent dan ook dat haar grootmoeder wel degelijk voldoende bestaansmiddelen heeft om voor haar te kunnen zorgen.

De term 'met name', dient - conform artikel 1157 Burgerlijk Wetboek: "potius ut valeat" interpretatieregels - immers beperkend te worden geïnterpreteerd. Indien deze 'met name' niet als een beperking van artikel 40ter 2° wordt geïnterpreteerd, dan heeft ze geen enkele zin. Het IGO is wel degelijk een bijstandsstelsel, maar de 'IGO' wordt niet opgenomen in de opsomming van de bijstandsstelsels die niet in aanmerking komen voor het bepalen van de regelmatige, toereikende en stabiele bestaansmiddelen. Artikel 40ter, 2° van de Vreemdelingenwet is dus zeer duidelijk omtrent de bijstandsstelsels die zij (wel en niet viseert). Wellicht is verwerende partij ook deze mening toegedaan, maar heeft zij zich vergist, aangezien uit de bestreden beslissing blijkt dat zij meende dat het om een leefloon ging, quod non.

Verzoekende partij meent dan ook dat zij wel degelijk in aanmerking komt om haar grootmoeder te vervoegen.

Verzoekende partij meent dan ook dat de thans bestreden beslissing in strijd is met de materiële motiveringsplicht en met artikel 40ter van de Vreemdelingenwet in die zin dat verwerende partij klaarblijkelijk geen rekening houdt met de inkomensgarantie van haar grootmoeder en dan nog eens verkeerdelijk stelt dat het om een leefloon zou gaan, quod certe non!"

En

"11.4.1. De verwerende partij stelt in de thans bestreden beslissing:

"[...]

."

11.4.2. De verwerende partij heeft duidelijk niet geverifieerd of de inkomsten van de oma van verzoekende partij gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Zelfs mocht zij dit gedaan hebben en tot de vaststelling zou zijn gekomen dat deze honderd twintig procent niet zou zijn bereikt, quod non, dan nog kan de verwerende partij niet zomaar een negatieve beslissing nemen. De verwerende partij dient in dat geval immers over te gaan tot een behoeftestudie. De verwerende partij heeft geenszins onderzocht welke bestaansmiddelen de verzoekende partij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien.

11.4.3. In artikel 42, §1, alinea 2 van de Vreemdelingenwet staat immers het volgende:

Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, §4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te va lien van de openbare overheden, De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid."

11.4.4. De voorwaarde dat voldaan moet worden aan stabiele, toereikende en regelmatige inkomsten zoals uiteengezet in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet is geen absolute vereiste. Deze wordt genuanceerd door artikel 42, §1, alinea 2 van de Vreemdelingenwet. Echter, nadat werd vastgesteld door de verwerende partij dat de grootmoeder van verzoekende partij niet voldoet aan de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen, heeft zij haar onderzoek gestaakt. De verwerende partij heeft allesbehalve rekening gehouden met artikel 42, §1, alinea 2 van de Vreemdelingenwet.

Nochtans verplicht artikel 42, §1, alinea 2 van de Vreemdelingenwet de verwerende partij op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien indien niet werd voldaan aan artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. In dit verband kan eveneens verwezen worden naar de belangenafweging die conform artikel 8 EVRM eveneens vereist is (cf. II.2).

In die zin schendt de thans bestreden beslissing de materiële motiveringsplicht en artikel 42, §1, alinea 2 van de Vreemdelingenwet."

3.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partij:

"De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding eerste verzoekster eerst lijkt te kwalificeren als familielid van een burger van de Unie en vervolgens als familielid van een Belg. Voorts meent de verzoekende partij dat ten onrechte werd voorgehouden dat tweede verzoekster een leefloon ontvangt.

De beschouwingen van de verzoekende partij kunnen niet worden aangenomen.

De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:

"[...]"

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding na grondig en zorgvuldig onderzoek van verzoekers hun concrete situatie heeft geoordeeld dat het verblijf van meer dan drie maanden aan eerste verzoekster diende te worden geweigerd (bijlage 20).

De verwerende partij laat gelden dat verzoekers spijkers op laag water zoeken, in zoverre zij voorhouden dat de beslissing gebrekkig is gemotiveerd doordat eerst wordt geoordeeld dat eerste verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden voor het verblijf van een familielid van een burger van de Unie, waarna vervolgens verwezen wordt naar artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, dat betrekking heeft op de familieleden van een Belg.

Verzoekers kunnen niet ernstig betwisten dat België een lidstaat is van de Europese Unie, waardoor Belgische onderdanen tevens burgers van de Europese Unie zijn. Het loutere feit dat op beide categorieën verschillende wetsbepalingen van toepassing zijn, doet op generlei wijze afbreuk aan de voorgaande vaststelling. De verwerende partij merkt op dat de aanvraag van eerste verzoekster wel degelijk vermeldt dat de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie wordt aangevraagd. Vervolgens wordt in tweede instantie nagegaan of de referentiepersoon een Belgische onderdaan is, dan wel een burger uit een andere lidstaat van de Europese Unie.

Voorts voeren verzoekers aan dat ten onrechte zou zijn geoordeeld dat tweede verzoekster een leefloon zou ontvangen. Verzoekers voeren aan dat tweede verzoekster een inkomensgarantie voor ouderen ontvangt en zij menen dat aldus wel degelijk voldoende bestaansmiddelen werden aangetoond.

De verwerende partij laat gelden dat niet kan worden ingezien welk belang verzoekers hebben bij hun kritiek. In het inleidend verzoekschrift erkennen verzoekers dat tweede verzoekster inderdaad een inkomensgarantie voor ouderen voorziet, hetgeen met name een financiële hulp is voor ouderen die niet over voldoende middelen beschikken. Concreet vormt deze inkomensgarantie voor ouderen het equivalent van het leefloon voor personen vanaf 65 jaar, die met name de pensioengerechtigde leeftijd hebben bereikt.

De verwerende partij merkt op dat hooguit sprake kan zijn van een materiële, louter terminologische vergissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, doch zonder dat dit de rechten van verzoekers op enigerlei wijze heeft beïnvloed.

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"[...]"

Aangezien uit de stukken van het administratief dossier duidelijk blijkt dat tweede verzoeksters materiële steun van het OCMW ontvangt, is het geenszins onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding om te oordelen dat niet aan de voorwaarden van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen is voldaan.

"Aangezien de inkomensgarantie voor ouderen slechts een uitkering betreft die tot doel heeft financiële hulp toe te kennen aan (beiaarde) personen die zelf over onvoldoende bestaansmiddelen beschikken om in hun levensonderhoud te voorzien, kon de verwerende partij in redelijkheid oordelen dat het inkomen van de referentiepersoon niet voldoet aan de voorwaarden gesteld in artikel 40ter van de vreemdelingenwet. De uiteenzetting en ongefundeerde (juridische) beschouwing van de verzoekende partij dat het genieten van de inkomensgarantie voor ouderen een (wettelijke) uitzondering vormt op de voorwaarden zoals gesteld in artikel 40ter van de vreemdelingenwet, -welke bepaling zij, inclusief de middelen en uitkeringen die niet in aanmerking worden genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen, bovendien zelf citeert in haar verzoekschrift-, laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, dan wel op kennelijk onredelijke wijze." (R.v.V. nr. 78 953 van 10 april 2012)

"Aangezien de inkomensgarantie voor ouderen slechts wordt toegekend aan personen die 7.elf over onvoldoende bestaansmiddelen beschikken om in hun levensonderhoud te voorzien kon verweerder in redelijkheid oordelen dat het inkomen van de vader van verzoeker niet volstaat om de effectieve tenlasteneming van verzoeker te saranderen. De bewering van verzoeker dat het integratie-inkomen 800 euro te verhogen met 150 euro per persoon ten laste zou bedragen vindt daarnaast geen steun in enig stuk en doet geen afbreuk aan voorgaande vaststelling. Gelet op wat voorafgaat dient vastgesteld te worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid conform de hierboven vermelde wetsbepalingen en in redelijkheid heeft besloten dat verzoeker niet afdoende heeft aangetoond dat hij effectief ten laste is van zijn in België verblijvende vader." (R.v.V. nr. 65 086 van 26 juli 2011)

Het loutere feit dat verzoekers menen dat wel voldaan is aan de voorwaarden om een verblijfskaart van een burger van de Unie te bekomen, doet uiteraard op generlei wijze afbreuk aan de gedegen motivering van de bestreden beslissing.

In zoverre verzoekers middels de kritiek in hun eerste middel een feitelijke herbeoordeling door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beogen, laat de verwerende partij gelden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de gevraagde beoordeling niet kan maken, nu de Raad enkel onderzoekt of de gemachtigde in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn.

In het kader van de marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (zie o.m. R.v.St. 17 januari 2007, nr. 166.820). Terwijl verzoekers door middel van hun detailkritiek geenszins aannemelijk maken dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk zou zijn genomen.

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden diende te worden genomen (bijlage 20).

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers hun concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Verzoekers kunnen niet dienstig anders voorhouden.

Het eerste middel is ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

En:

"Verzoekers menen dat de voormelde rechtsregels zijn geschonden, doordat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding geen behoeftestudie zou hebben uitgevoerd.

Verzoekers hun beschouwingen kunnen niet worden aangenomen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de verzoekende partij zich beperkt tot het louter stellen dat 'de behoeftenanalyse niet is gemaakt zodat de beslissing moet worden vernietigd' en zich derhalve beperkt tot een louter theoretisch betoog zonder in concreto aan te tonen om welke redenen zij meent dat zulke behoeftenanalyse tót een andersluidende beslissing had kunnen leiden. De verzoekende partij toont dan ook niet aan welk belang zij heeft bij de beschouwingen dientrent, terwijl de wettelijke bepalingen terzake het ontbreken van de behoeftenanalyse niet sanctioneren met een absolute nietigheid.

De verwerende partij verwijst voorts nogmaals naar de volgende rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin uitdrukkelijk wordt overwogen dat het geenszins onredelijk is te oordelen dat het inkomen van de referentiepersoon niet voldoet aan de voorwaarden gesteld in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, indien blijkt dat deze referentiepersoon een inkomensgarantie voor ouderen ontvangt.

"Aangezien de inkomensgarantie voor ouderen slechts een uitkering betreft die tot doel heeft financiële hulp toe te kennen aan (beiaarde) personen die zelf over onvoldoende bestaansmiddelen beschikken om in hun levensonderhoud te voorzien, kon de verwerende partij in redelijkheid oordelen dat het inkomen van de referentiepersoon niet voldoet aan de voorwaarden gesteld in artikel 40ter van de vreemdelingenwet. De uiteenzetting en ongefundeerde (juridische) beschouwing van de verzoekende partij dat het genieten van de inkomensgarantie voor ouderen een (wettelijke) uitzondering vormt op de voorwaarden zoals gesteld in artikel 40ter van de vreemdelingenwet, -welke bepaling zij, inclusief de middelen en uitkeringen die niet in aanmerking worden genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen, bovendien zelf citeert in haar verzoekschrift-, laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, dan wel op kennelijk onredelijke wijze. " (R.v.V. nr. 78 953 van 10 april 2012)

"Aangezien de inkomensgarantie voor ouderen slechts wordt toegekend aan personen die zelf over onvoldoende bestaansmiddelen beschikken om in hun levensonderhoud te voorzien kon verweerder in redelijkheid oordelen dat het inkomen van de vader van verzoeker niet volstaat om de effectieve tenlasteneming van verzoeker te saranderen. De bewering van verzoeker dat het integratie-inkomen 800 euro te verhogen met 150 euro per persoon ten laste zou bedragen vindt daarnaast geen steun in enig stuk en doet geen afbreuk aan voorgaande vaststelling. Gelet op wat voorafgaat dient vastgesteld te worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid conform de hierboven vermelde wetsbepalingen en in redelijkheid heeft besloten dat verzoeker niet afdoende heeft aangetoond dat hij effectief ten laste is van zijn in België verblijvende vader. " (R.v.V. nr. 65 086 van 26 juli 2011)

Uit de bewoordingen van de bestreden beslissing blijkt heel duidelijk dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding werd nagegaan of de referentiepersoon over inkomsten beschikt om in de eigen behoeften te voorzien,

zonder ten laste te vallen van de overheid. Aangezien in casu werd vastgesteld dat tweede verzoekster materiële steun ontvangt van het OCMW kan uiteraard niet ernstig worden voorgehouden dat verzoekers in hun eigen behoeften kunnen voorzien, zonder ten laste te vallen van de overheid.

"Zoals verzoeker aangeeft in zijn verzoekschrift wordt de gezinshereniging niet automatisch geweigerd wanneer men geen bestaansmiddelen kan bewijzen gelijk aan 120% van het leefloon. Zo wordt ook onderzocht of de Belg en zijn gezin over andere inkomsten beschikken om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de overheid." (R.v.V. nr. 78968 dd. 11 april 2012)

Verzoekers hun vage beschouwingen kunnen geen afbreuk doen aan de gedegen motivering van de bestreden beslissing.

Het vierde middel kan evenmin worden aangenomen."

3.1.3. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624). De Raad wijst er op dat het zorgvuldigheidbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

De aangevoerde schendingen van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de aangevoerde schendingen van artikel 40ter de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

"Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

- dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarde."

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij als aanvulling bij haar aanvraag van 20 februari 2012 om een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in casu als bloedverwant in neergaande lijn van een Belgisch onderdaan, attesten van het OCMW van Zedelgem heeft voorgelegd die betrekking hebben op de periode van 1 januari 2011 tot 31 januari 2012. Uit deze attesten blijkt dat de Belgische onderdaan in functie waarvan de verzoekende partij gezinshereniging vraagt, een leefloon ontvangt. In haar verzoekschrift geeft de verzoekende partij aan dat haar grootmoeder geen leefloon ontvangt, maar een inkomensgarantie voor ouderen. Deze verklaringen stemmen niet overeen met de stukken van het dossier. Nergens uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de Belgische referentiepersoon op het moment van de aanvraag stukken bijgebracht heeft waaruit blijkt dat ze een inkomensgarantie voor ouderen ontvangt. De stukken in het administratief dossier geven aan dat de Belgische referentiepersoon een leefloon ontvangt. Ter terechtzitting wordt de

verzoekende partij hierop gewezen, maar verklaart dat ze geen stukken bij heeft die haar verklaringen kunnen staven. Evenmin werden dergelijke stukken aan het verzoekschrift gevoegd.

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet bepaalt duidelijk dat middelen die verkregen worden uit de aanvullende bijstandsstelsels, zoals in casu het leefloon, niet in aanmerking genomen.

Ook indien de Belgische referentiepersoon een inkomensgarantie voor ouderen zou ontvangen, zoals ze in haar verzoekschrift suggereert en een dergelijk inkomen niet onder het toepassingsgebied van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet valt, stemt dit betoog niet overeen met het wetsartikel. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij suggereert, blijkt uit artikel 40ter van de Vreemdelingenwet niet dat enkel *“het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen”* – hetzij wat expliciet is opgesomd in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet – buiten beschouwing moeten worden gelaten bij het bepalen van de bestaansmiddelen. Bedoeld worden ook de inkomsten gegenereerd uit *“aanvullende gezinsbijslagen”* en *“gezinsbijslagen”* die evenmin nader zijn gedefinieerd. Gelet op de algemene bewoordingen van het begrip *“aanvullend bijstandsstelsel”* vervat in de wettekst, kan uit deze wettekst niet worden afgeleid dat bepaalde tegemoetkomingen bij gebreke van een expliciete opsomming van een specifieke bijstandsbijslag, bestaansmiddelen zijn.

Het begrip *“aanvullend bijstandsstelsel”* voorzien in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet is een generieke term die het verzekeren van een minimaal niveau van bestaanszekerheid omvat, met name de sociale minimumvoorzieningen en de maatschappelijke dienstverlening. Deze categorie beoogt de basisbescherming te verzekeren van personen die geen (voldoende) inkomenszekerheid hebben weten te verwerven door hun eigen participatie op de arbeidsmarkt en die, als gevolg daarvan, evenmin gerechtigd zijn op prestaties van de klassieke sociale verzekeringen. De toegang tot deze stelsels is in beginsel onderworpen aan de voorwaarde dat de aanvrager over onvoldoende bestaansmiddelen beschikt. Het kan niet ernstig worden betwist dat de inkomensgarantie voor ouderen, voorheen het gewaarborgd inkomen voor bejaarden genoemd, onder deze categorie van bijstand valt (S. BOUCKAERT, Documentloze vreemdelingen, Grondrechtenbescherming doorheen de Belgische en internationale rechtspraak vanaf 1985, pagina 295 e.v.).

Het aanvullend bijstandsstelsel omvat het leefloon, de inkomensgarantie voor ouderen, de gewaarborgde gezinsbijslag, de tegemoetkomingen voor gehandicapten en de tegemoetkomingen voor hulp aan bejaarden (<http://socialsecurity.fgov.be/docs/nl/publicaties/overzicht/2012/beknopt-overzicht-2012-l.pdf>, pagina 646 ; http://www.belgium.be/nl/familie/internationaal/buitenlanders/sociale_zekerheid/; J. VAN LANGENDONCK, Handboek Socialezekerheidsrecht, p. 12 en 787), dat anders dan de klassieke sociale verzekeringen, niet werkt op basis van individuele bijdragebetalingen maar uitsluitend door overheidsbijdrage worden gefinancierd. Ook de tegemoetkomingen voor hulp aan bejaarden zijn door de overheid gefinancierd.

Verder dient de doelstelling van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet in acht te worden genomen, namelijk het voorkomen dat de aanvrager ten laste komt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk (GH, 26 september 2013, nr. 123/2013: *“Tevens werd de noodzaak aangevoerd om de voorwaarden voor gezinshereniging bij te sturen teneinde te voorkomen dat de gezinsleden die zich in België komen vestigen, ten laste vallen van de overheid of dat de gezinshereniging in menonwaardige omstandigheden zou plaatsvinden.”*).

Bovendien wijst artikel 40ter van de Vreemdelingenwet erop dat het leefloon en de maatschappelijke dienstverlening zijn uitgesloten in de berekening van de bestaansmiddelen. De berekening van de bestaansmiddelen wordt geregeld in de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en haar uitvoeringsbesluit, het koninklijk besluit van 11 juli 2002 houdende het algemeen reglement betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Voor de beoordeling van het kennelijk redelijk karakter van de bestreden beslissing en zonder dat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet de toepassing van voornoemde bepalingen vereist, is het nuttig deze wetgeving te onderzoeken als leidraad voor de berekening van de bestaansmiddelen.

Artikel 22, § 1, m van voornoemd koninklijk besluit voorziet onder meer als categorie waarmee geen rekening mag worden gehouden voor het berekenen van de bestaansmiddelen: *“de ten laste neming voorzien door de deelgebieden van de kosten voor de niet-medische hulp- en dienstverlening verleend door derden aan een persoon met een verminderd vermogen tot zelfzorg, alsook de door de niet-*

beroepsmatige zorgverlener ontvangen vergoeding van de zorgbehoevende in het kader van de verstrekte niet-medische hulp- en dienstverlening.” Het kan niet ernstig worden betwist dat de tegemoetkomingen waarvan hoger sprake behoren tot deze categorie. De tegemoetkoming voor hulp aan bejaarden is een vergoeding die gerelateerd is aan een beperking waaraan de gerechtigde lijdt en zijn bedoeld als vergoeding voor de meerkosten die voortvloeien uit de beperking die de gerechtigde kent. Om die reden worden zij buiten beschouwing gelaten voor de berekening van de bestaansmiddelen.

De gemachtigde kon *in casu* dan ook op redelijke en zorgvuldige wijze besluiten dat de verzoekende partij niet voldoet aan de voorwaarde van stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen zoals vereist door artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Vervolgens betoogt de verzoekende partij dat de gemachtigde heeft nagelaten een behoefteanalyse uit te voeren.

Artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

Aangezien de gemachtigde vaststelde dat de Belgische onderdaan enkel beschikt over een leefloon, impliceert dit de afwezigheid van elk bestaansmiddel zoals gedefinieerd in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Er was dan ook geen verplichting in hoofde van de gemachtigde tot een behoefteanalyse, die inhoudt dat op basis van de eigen behoeften van de Belgische grootmoeder die vervoegd wordt en van haar familieleden wordt bepaald welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden, aangezien deze bestaansmiddelen onbestaande zijn en bovendien noodzakelijkerwijze onvoldoende om te voorkomen dat verzoekster, op haar beurt, ten laste valt van de openbare overheden (RvS 11 juli 2013, nr. 223.807) Bijgevolg was er ook geen verplichting voor de gemachtigde om verzoekster hieromtrent te horen of uit te nodigen om bijkomende stukken neer te leggen.

Een schending van de artikelen 40ter en 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond. Evenmin is er sprake van een schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het eerste en vierde middel zijn ongegrond.

3.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

3.2.1. De verzoekende partij adstrueert haar middel als volgt:

“11.2.1. De verzoekende partij is dus de kleindochter van een Belgische onderdaan, en de zus van iemand met verblijfsrecht beiden wonen ze samen te [...].

Een verwijdering van verzoekende partij zou dus automatisch een schending van artikel 8 EVRM opleveren.

Terzake kan verwezen worden naar inmiddels vaststaande jurisprudentie: EHRM 12.10.2006, JLMB 2006, 1704; Arbrb. Brussel 24.06.2005, TVR 2006, 57; Arbrb Brussel 22.05.2003, Soc. Kron. 2004, 274. Tevergeefs zou het argument opgeworpen worden dat de grootmoeder zich maar moet laten verwijderen tesamen met haar minderjarige kleindochter.

Daarenboven dient natuurlijk benadrukt worden dat de grootmoeder van verzoekende partij niet gedwongen kan worden tot verwijdering gezien zij de Belgische nationaliteit heeft.

Een gedwongen verwijdering van verzoekende partij levert hoe dan ook een schending van artikel 8 EVRM op.

Wanneer de verzoekende partij zich alleen naar Georgië zou moeten begeven, zou zij haar enige familie (= broer en oma) in België moeten achterlaten. Haar gezin zou met andere woorden uit elkaar worden getrokken. Dit zou een schending uitmaken van artikel 8 lid 1 EVRM, dat het recht op een gezinsleven beschermt. Daarenboven spreekt het voor zich dat de verzoekende partij haar leefomgeving zich in België bevindt. Haar familie woont immers hier, ze gaat hier naar school sinds 2009, ze heeft hier een uitgebreide vriendenkring, ...

11.2.2. Bij de toepassing van artikel 8 EVRM, dat het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven beschermt voorziet het EHRM drie criteria:

Ten eerste moet er een band van bloed of aanverwantschap bestaan tussen de gezinsleden.

In casu is de verzoekende partij de kleindochter van B. M. [...] met Belgische nationaliteit en de zus van B.S. [...] die verblijfsrecht heeft in België, waardoor aan dit eerste criterium is voldaan.

Ten tweede moet de familiale band voldoende hecht zijn.

De band tussen de verzoekende partij en haar broer en grootmoeder is bijzonder hecht. In het bijzonder door het verlies van hun vader/zoon.

Tot slot moet het voor de vreemdeling quasi onmogelijk zijn om een familieleven te leiden in het land van herkomst.

In casu is het onmogelijk voor de verzoekende partij om een gezinsleven te leiden in Georgië. Er kan immers (noch wettelijk, noch redelijkerwijze) gevraagd worden aan verzoekende partij om in Georgië te gaan wonen. De verzoekende partij heeft immers niemand meer in Georgië die voor haar kan zorgen. Haar ganse leefomgeving bevindt zich sinds 2009 in België (haar vrienden, school, ...). Nergens uit het administratief dossier blijkt dat verwerende partij deze belangenafweging heeft gemaakt.

Uit deze belangenafweging kan voor verwerende partij wel degelijk een positieve verplichting voortvloeien (cf. EHRM 17 oktober 1986, Reese-Verenigd Koninkrijk, § 37). In casu werd deze afweging zelfs niet gemaakt. Mocht ze gemaakt zijn, dan was de verwerende partij ontegensprekelijk töt de vaststelling gekomen dat op grond van artikel 8 EVRM een positieve verplichting heeft om de verzoekende partij een verblijfsrecht toe te kennen.

11.2.3. In die zin strijdt de thans bestreden beslissing met de materiële motiveringsplicht, artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en Artikel 8 EVRM."

3.2.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partij:

"In een tweede middel beroepen verzoekers zich op een schending van artikel 8 EVRM, dat van openbare orde is en directe werking heeft in het intern Belgisch recht.

Artikel 8 EVRM waarborgt de eerbiediging van het recht op gezinsleven en de niet- inmenging van enig openbaar gezag bij de uitoefening van dat recht. Opdat een schending van de voormelde verdragsbepaling aannemelijk zou kunnen worden gemaakt, dient zowel het bestaan van een beschermenswaardig privéleven, als de wijze waarop dit door de bestreden beslissing is geschonden voldoende nauwkeurig te worden aangetoond.

4.3.2.2.4. Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak; op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden. " (R.v.V. nr. 56.202 dd. 17.02.2011)

Verzoekers houden voor dat de verwijdering van eerste verzoekster automatisch een schending van artikel 8 EVRM zal opleveren. Dienaangaande laat de verwerende partij gelden dat een dergelijke vage en ongestaafde bewering uiteraard niet kan volstaan, opdat een schending van de voormelde verdragsbepaling aannemelijk zou worden gemaakt.

De verwerende partij wenst er op te wijzen dat de bestreden beslissing geen absoluut verbod inhoudt voor eerste verzoekster om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven. Eerste verzoekster dient evenwel te voldoen aan de opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het familieleven van de verzoekers niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gui t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228). De wettelijke regels van het gezinsleven kunnen niet worden aangewend om de dwingende regels van binnenkomst en vestiging op het grondgebied van het rijk te omzeilen (R.v.St., nr. 105.413, 5 april 2002).

Bovendien wijst de verwerende partij erop dat eerste verzoekster niet aantoont dat zij zich voor de duur van de tijdelijke verwijdering niet zou kunnen laten vergezellen van haar grootmoeder en haar broer. Opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zou kunnen beroepen, moet er immers niet alleen sprake zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens familie, het moet

ook nagenoeg onmogelijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (ede.), *Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Antwerpen- Oxford, intersentia, 2004, p754). Te dezen toont verzoeker dergelijke onmogelijkheid niet aan.

Terwijl de verwerende partij nog wenst op te merken dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de moeder van eerste verzoekster nog in Georgië woont, waardoor geenszins kan worden voorgehouden dat eerste verzoekster haar enige familie in België zal moeten achterlaten.

In de gegeven omstandigheden vormt de niet noodzakelijk definitieve verwijdering van het grondgebied van eerste verzoekster geen verboden inmenging in de uitoefening door deze laatste van haar recht op privé- en gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens neemt inderdaad aan dat uit art. 8 EVRM niet kan worden afgeleid dat een vreemdeling er een staat toe kan verplichten om hem op zijn grondgebied te gedogen door het enkele feit te opteren voor een levensgezel die op dat grondgebied vermag te verblijven (cf. VAN DE PUTTE, M., "Straatsburg gaat vreemd. De vreemdeling in de jurisprudentie van de Straatsburgse organen", T. V.R. 1994, (3), 12).

Het is de verwerende partij toegelaten wetsontduiking tegen te gaan, en daartoe de nodige maatregelen te nemen.

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een mogelijke toepassing van art. 8 EVRM de betrokken vreemdeling niet vrijstelt van het verkrijgen van de vereiste documenten om het Rijk binnen te komen, en dat een tijdelijke verwijdering om reden dat hij niet in het bezit is van die documenten dan ook geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De bestreden beslissing heeft inderdaad niet tot gevolg dat eerste verzoekster van haar grootmoeder en broer wordt gescheiden, doch enkel dat zij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat hij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk.

De verwerende partij is derhalve van oordeel dat er geen sprake is van een schending van het art. 8 EVRM en dat verzoekers middel dus niet kan worden aangenomen.

Verder laat de verwerende partij gelden dat er reeds werd geoordeeld dat het recht op verblijf ondergeschikt is aan het recht op toegang tot het grondgebied. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet niet in de weg

(zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen."

3.2.3. Wat de schending van artikel 8 van het EVRM betreft, stelt de Raad vast dat de eerste bestreden beslissing werd genomen zonder bevel om het grondgebied te verlaten en geen verwijderingsmaatregel inhoudt. Derhalve kan het onderdeel dat de schending van artikel 8 EVRM beoogt niet dienstig worden aangevoerd (RvS 25 maart 2004, nr. 129.737; RvS 18 juni 2002, nr. 107.971; RvS 4 juli 2002, nr. 108.866).

In casu betreft de eerste bestreden beslissing een beslissing tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Ter terechtzitting werd er afstand gedaan van de tweede bestreden beslissing, met name het bevel tot terugbrenging, daar deze beslissing gericht is aan de grootmoeder van de verzoekende partij. Uit de voorliggende gegevens blijkt dat de verzoekende partij op 7 november 2012 meerderjarig is geworden, zodat het genoemde bevel tot terugbrenging niet meer uitvoerbaar is gezien de meerderjarigheid van de verzoekende partij en het feit dat de verzoekende partij dus niet langer onder de voogdij staat, zodat haar grootmoeder ook niet meer over de hoedanigheid beschikt om het bestreden bevel tot terugbrenging uit te voeren. Artikel 8 van het EVRM had getoetst moeten worden aan het bevel tot terugbrenging.

3.3. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 20 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU) en van de materiële motiveringsplicht.

3.3.1. De verzoekende partij adstrueert haar middel als volgt:

"11.3.1. Verzoekende partij meent dat de onmogelijkheid om gezinshereniging aan te vragen met haar Belgische oma ingevolge art. 40ter, tweede streepje van de Vreemdelingenwet eveneens een schending uitmaakt van artikel 20 VWEU. Verzoekende partij meent immers dat zij zich op de regels inzake gezinshereniging voor een descendent van een 'burger van de Unie' kan beroepen. Verzoekende partij verwijst terzake naar het Arrest C-115/47 van 8 maart 2011, het zogenaamde 'Zambrano-arrest'.

II.3.2. Artikel 20 van het VWEU luidt immers als volgt:

Artikel 20 VWEU luidt:

"[...]"

Aangezien de verzoekende partij de kleindochter is van B. M. [...], met de Belgische nationaliteit, is zij dus kleindochter van een "Belg". Indien de verzoekende partij verplicht wordt het grondgebied van de Europese Unie te verlaten richting Georgië, zal de grootmoeder tevens verplicht worden haar kleindochter te volgen en aldus het grondgebied van de Europese Unie te verlaten indien zij voor haar kleindochter wil zorgen. De thans bestreden beslissing zou dan ook een schending uitmaken van artikel 20 VWEU - inzake de toekenning van afgeleid verblijfsrecht aan bloedverwant in dalende lijn, staatsburger van derde staat, die minderjarig kind ten laste heeft - aangezien dergelijke beslissingen de betrokken Belgen (de grootmoeder) het effectieve genot van de belangrijkste aan de status van burger van de Unie ontleende rechten ontzeggen.

Een burger van de Unie heeft aldus het recht om zich vrij over het grondgebied te begeven en er vrij te verblijven. De thans bestreden beslissing belemmert de grootmoeder dan ook op onredelijke wijze in de uitoefening van dit recht. De vraag is dan ook in hoeverre dit recht nog gewaarborgd is indien de kleindochter van de grootmoeder elk verblijfsrecht op het grondgebied van de Unie geweigerd wordt. De oma van verzoekende partij, burger van de Unie, zou dit recht in elk geval fors ingeperkt zien, indien zij slechts samen met haar ten laste zijnde kleindochter in Georgië zou kunnen wonen - terwijl haar kleinzoon dan weer wel in België verblijft.

Om deze reden schendt voormelde beslissing eveneens de materiële motiveringsverplichting. Verzoekende partij ziet immers niet in hoe de bestreden beslissing verenigbaar zou zijn met art. 20 VWEU.

II.3.3. Verzoekende partij verwijst naar het Arrest van het Europees Hof van Justitie C- 115/47 van 8 maart 2011. Weliswaar betrof dit een situatie waarbij het minderjarig kind een verblijfsrecht had en de ouder aldus eveneens een verblijfsrecht diende te krijgen om voor het minderjarig kind te kunnen zorgen. In casu betreft het echter een gelijkaardige situatie, maar dan in de omgekeerde zin: de oma is Belg en moet voor haar kleindochter (verzoekende partij) instaan; hetgeen slechts mogelijk is indien haar kleindochter in België kan blijven.

Aldus kan verwezen worden naar de overwegingen 40-46 van dit arrest:

"40 Artikel 20 VWEU verleent aan eenieder die de nationaliteit van een lidstaat bezit de status van burger van de Unie (zie met name arresten van 11 juli 2002, D'Hoop, C-224/98, Jurispr. blz. 1-6191, punt 27, en 2 oktober 2003, Garcia Avello, C-148/02, Jurispr. blz. 1-11613, punt 21). Aangezien zij de Belgische nationaliteit bezitten, waarvan de voorwaarden tot verkrijging tot de bevoegdheid van de betrokken lidstaat behoren (zie in die zin arrest van 2 maart 2010, Rottmann, C-135/08, nog niet gepubliceerd in de Jurisprudence, punt 39), hebben het tweede en het derde kind van verzoeker in het hoofdgeding ontegenzeggelijk deze status (zie in die zin eerder aangehaalde arresten Garcia Avello, punt 21, en Zhu en Chen, punt 20).

41 Het Hof heeft herhaaldelijk verklaard dat de hoedanigheid van burger van de Unie de primaire hoedanigheid van de onderdanen van de lidstaten moet zijn (zie met name arresten van 20 september 2001, Grzelczyk, C-184/99, Jurispr. blz. 1-6193, punt 31, en 17 september 2002, Baumbast en R, C-413/99, Jurispr. blz. 1-7091, punt 82, en eerder aangehaalde arresten Garcia Avello, punt 22, Zhu en Chen, punt 25, en Rottmann, punt 43).

42 In die omstandigheden verzet artikel 20 VWEU zich tegen nationale maatregelen die tôt gevolg hebben dat burgers van de Unie het effectieve genot wordt ontzegd van de belangrijkste aan hun status van burger van de Unie ontleende rechten (zie in die zin arrest Rottmann, punt 42).

43 Een dergelijke situatie ontstaat wanneer een staatsburger van een derde staat het recht wordt ontzegd te verblijven in de lidstaat waar zijn kinderen van jonge leeftijd, staatsburgers van die lidstaat en te zijnen laste, verblijven, en wordt geweigerd hem een arbeidsvergunning af te geven.

44 Er is namelijk van uit te gaan dat een dergelijke weigering ertoe zal leiden dat deze kinderen, burgers van de Unie, zullen worden verplicht het grondgebied van de Unie te verlaten om hun ouders te volgen. Tevens loopt de betrokken persoon, indien hem geen arbeidsvergunning wordt afgegeven, het risico niet over voldoende bestaansmiddelen te beschikken om te voorzien in zijn eigen onderhoud en in dat van zijn gezin, wat er eveneens toe zou leiden dat zijn kinderen, burgers van de Unie, zouden worden verplicht het grondgebied van de Unie te verlaten. In die omstandigheden zullen bedoelde

burgers van de Unie in de feitelijke onmogelijkheid verkeren de belangrijkste aan hun status van burger van de Unie ontleende rechten uit te oefenen.

45 Op de voorgelegde vragen dient dus te worden geantwoord dat artikel 20 VWEU aldus moet worden uitgelegd, dat het zich ertegen verzet dat een lidstaat aan een staatsburger van een derde staat, die zijn kinderen van jonge leeftijd, burgers van de Unie, ten laste heeft, het recht van verblijf ontzegt in de lidstaat waar deze kinderen verblijven en waarvan zij de nationaliteit bezitten, en hem bovendien een arbeidsvergunning weigert, aangezien zulke beslissingen de betrokken kinderen het effectieve genot van de belangrijkste aan de status van burger van de Unie ontleende rechten ontzeggen.

Kosten

46 Ten aanzien van de partijen in het hoofdgeding is de procedure als een aldaar gerezen incident te beschouwen, zodat de nationale rechterlijke instantie over de kosten heeft te beslissen. De door anderen wegens indiening van hun opmerkingen bij het Hof gemaakte kosten komen niet voor vergoeding in aanmerking.

Het Hof van Justitie (Grote kamer) verklaart voor recht:

Artikel 20 VWEU moet aldus worden uitgelegd dat het zich ertegen verzet dat een lidstaat aan een staatsburger van een derde staat, die zijn kinderen van jonge leeftijd, burgers van de Unie, ten laste heeft, het recht van verblijf ontzegt in de lidstaat waar deze kinderen verblijven en waarvan zij de nationaliteit bezitten, en hem bovendien een arbeidsvergunning weigert, aangezien dergelijke beslissingen de betrokken kinderen het effectieve genot van de belangrijkste aan de status van burger van de Unie ontleende rechten ontzeggen."

II.3.4. Het Hof van Justitie stelt in zijn arrest dat Belgen, inclusief Belgen die géén gebruik maken van het vrij personenverkeer, "burgers van de Europese Unie" zijn en in die hoedanigheid genieten van bepaalde rechten. Het Unierecht verzet zich tegen Belgische wetgeving die tót gevolg heeft dat Belgen niet kunnen genieten van de belangrijkste rechten verbonden aan hun status van burger van de Europese Unie.

Dat recht wordt ontzegd aan minderjarige Belgen wanneer hun derdelands (niet- EU) ouders, van wie ze ten laste zijn, geen verblijfsrecht krijgen in België, noch de mogelijkheid krijgen om er te werken, aangezien zij er in dat geval de facto immers zal verplicht worden het grondgebied van de Europese Unie samen met hun ouders te verlaten.

Volgens het Hof zal een dergelijke situatie er toe leiden dat deze minderjarige Belgische kinderen, burgers van de Unie, verplicht worden het grondgebied van de Unie te verlaten om hun ouders te volgen. En dat is een inbreuk op artikel 20 VWEU (= het recht dat Unieburgers hebben om op het grondgebied van de Unie te verblijven). In casu is de problematiek vergelijkbaar, maar betreft het de grootmoeder die de Europese Unie zou moeten verlaten om voor haar kleindochter te kunnen zorgen.

In casu is verzoekende partij dus van mening dat bovenvermeld arrest eveneens op haar situatie dient te worden toegepast. Indien de oma van verzoekende partij meer dan louter financieel voor verzoekende partij wenst te zorgen, dan wordt zij eveneens gedwongen het grondgebied van de Europese Unie te verlaten en zich aldus in Georgië te vestigen."

3.3.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partij:

"Verzoekers menen dat de voormelde rechtsregels zijn geschonden, doordat zij menen in aanmerking te moeten komen voor een gezinshereniging voor een bloedverwant in de neerdalende lijn. Verzoekers houden voor dat het effectieve genot van de belangrijkste aan de status van burger van de Unie ontleende rechten in ernstige mate wordt ingeperkt door de bestreden beslissing.

Waar de verzoekende partij meent dat art. 40ter Vreemdelingenwet in strijd zou zijn met art. 20 VWEU, richt zij haar kritiek niet tegen de bestreden beslissing, maar wel tegen de wettelijke bepalingen waarvan toepassing werd gemaakt.

Dergelijke vordering kan niet ontvankelijk worden ingesteld voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermag niet een oordeel te vellen over een wettelijke bepaling an sich.

Een beroep tot nietigverklaring moet krachtens de artt. 3 9/2, §2 en 39/82, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980, een beslissing of bestuurshandeling tot voorwerp hebben. Desbetreffend dient voor het begrip 'beslissing' teruggegrepen worden naar de inhoud die de Raad van State er in zijn contentieux aan geeft (Gedr. St. Kamer, 2005-206, nr. 2479/001,83).

Immers bepaalt artikel 39/2 §2 van de Wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, aangaande de beoordelingsbevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

"§ 2. De Raad doet uitspraak, bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht. "

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan enkel de wettigheid van de bestreden beslissing nagaan, maar kan daarbij niet de wet zelf beoordelen aan de hand van de door verzoekster opgeworpen schending. De gevraagde beoordeling kan dan ook niet worden gemaakt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Ten overvloede merkt de verwerende partij op dat er geen sprake is van een schending van art. 20 VWEU.

Vooreerst kan eerste verzoekster zich zelf niet dienstig beroepen op deze bepaling, nu zij zelf geen burger van de Europese Unie is.

Bovendien toont verzoekster met haar algemene kritiek niet aan dat het genoemde artikel zou verbieden dat door de wetgever beperkingen worden gesteld aan het recht op gezinshereniging.

In zoverre verzoekers aanvoeren dat tweede verzoekster eveneens zal verplicht worden om het grondgebied te verlaten, indien eerste verzoekster naar het land van herkomst dient terug te keren, laat de verwerende partij gelden dat verzoekers hun ongestaafde beschouwingen geenszins kunnen worden aangenomen.

De verzoekende partij toont met haar verwijzing naar het arrest Zambrano niet aan dat zij zich in gelijkaardige omstandigheden bevindt als deze weergegeven in het arrest in kwestie. Dit blijkt op zich al uit het feit dat dit arrest betrekking had op het lot van minderjarige kinderen, die verplicht zouden worden hun ouders te volgen indien aan hen de toegang tot het grondgebied wordt ontzegd. Verzoekers kunnen niet dienstig voorhouden dat de problematiek in casu gelijkaardig zou zijn, nu eerste verzoekster in functie van haar grootmoeder een aanvraag van de verblijfskaart van een burger van de Unie heeft ingediend.

"Verzoekster verwijst vervolgens naar het arrest Zambrano van het Europees Hof van Justitie. Verzoekster laat na uiteen te zetten dat haar eisen situatie seliikaardis is aan de feiten zoals uiteengezet in het arrest Zambrano. " (R.v.V. nr. 81 969 van 30 mei 2012)

"Hij diende derhalve evenmin - los van de vaststelling dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij ouder is van een Belgisch kind - het arrest Zambrano van het Hof van Justitie bij de motivering van de bestreden beslissing te betrekken." (R.v.V. nr. 70931 dd. 29 november 2011)

Verzoekers beperken zich tot ongestaafde en hypothetische beschouwingen, die uiteraard niet kunnen leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

De schending van art. 20 VWEU wordt niet aannemelijk gemaakt.

Verzoekers maken geenszins aannemelijk dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een kennelijk onredelijke beslissing heeft genomen, door te oordelen dat de inkomsten van tweede verzoekster niet volstaan opdat voldaan zou zijn aan de voorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, met name om te vermijden dat verzoekers ten laste zouden vallen van de overheid

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden diende te worden genomen (bijlage 20).

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers hun concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Terwijl de bestreden beslissing ten genoegen van recht met draagkrachtige motieven, die de bestreden beslissing inhoudelijk ondersteunen, is omkleed.

Het derde middel kan evenmin worden aangenomen."

3.3.3. De Raad merkt op dat het recht op vrij verkeer en de ter uitvoering van dit recht vastgestelde handelingen niet kunnen worden toegepast op activiteiten die geen enkel aanknopingspunt hebben met een van de situaties waarop het recht van de Unie ziet, en waarvan alle relevante elementen geheel in de interne sfeer van een enkele lidstaat liggen (HvJ 1 april 2008, C-212/06, Regering van de Franse Gemeenschap en Waalse regering). Het louter vaststellen dat de burger van de Unie zijn recht op vrij verkeer niet heeft uitgeoefend, volstaat evenwel niet om te stellen dat alle relevante elementen geheel in de interne sfeer van een enkele lidstaat liggen. Zo stelde het Hof van Justitie van de Europese Unie in het arrest Ruiz Zambrano van 8 maart 2011 (C34/09) – zoals door de verzoekende partij tevens aangehaald – dat de hoedanigheid van burger van de Unie die voortvloeit uit artikel 20 van het VWEU de primaire hoedanigheid moet zijn van elke onderdaan van een lidstaat en voormelde bepaling zich verzet tegen nationale maatregelen die tot gevolg hebben dat burgers van de Unie het effectieve genot

wordt ontzegd van de belangrijkste aan hun status van burger van de Unie ontleende rechten. Dit is volgens het Hof met name het geval wanneer een staatsburger van een derde staat het recht wordt ontzegd te verblijven in de lidstaat waar zijn kinderen van jonge leeftijd, staatsburgers van die lidstaat en te zijnen laste, verblijven, en wordt geweigerd hem een arbeidsvergunning af te geven. Het Hof oordeelde immers dat in deze situatie de kinderen, burgers van de Unie, zullen worden verplicht het grondgebied van de Unie te verlaten om hun ouders te volgen en aldus in de feitelijke onmogelijkheid verkeren de belangrijkste aan hun status van burger van de Unie ontleende rechten uit te oefenen.

Zoals verduidelijkt door de Grote Kamer van het Hof van Justitie in het arrest Dereci (HvJ 15 november 2011, C-256/11) heeft het criterium van de ontzegging van het effectieve genot van de belangrijkste aan de status van burger van de Unie ontleende rechten aldus betrekking op gevallen die erdoor gekenmerkt worden dat de burger van de Unie feitelijk wordt verplicht om het grondgebied van niet alleen de lidstaat waarvan hij staatsburger is, maar ook dat van de Unie als geheel te verlaten. Het Hof benadrukte in voormeld arrest verder dat het enkele feit dat het voor een staatsburger van een lidstaat misschien wenselijk is, om economische redenen of om de eenheid van de familie op het grondgebied van de Unie te bewaren, dat de leden van zijn familie, die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, bij hem op het grondgebied van de Unie verblijven, op zich bijgevolg niet volstaat om aan te nemen dat de burger van de Unie verplicht zal worden om het grondgebied van de Unie te verlaten indien een dergelijk recht niet wordt toegekend. Wel voegde het Hof hieraan nog toe dat dit niet vooruit loopt op de vraag of op andere gronden, onder meer het recht op bescherming van het familie- en gezinsleven, een verblijfsrecht niet geweigerd mag worden.

De verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij, door toepassing te maken van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en haar het recht op verblijf van meer dan drie maanden te weigeren, haar grootmoeder *de facto* verplicht wordt om het grondgebied van de lidstaten te verlaten om voor haar kleindochter, de verzoekende partij, te zorgen waardoor haar het effectieve genot wordt ontzegd van de belangrijkste aan de status van burger van de Unie ontleende rechten.

Dergelijk betoog kan evenwel niet worden gevolgd. De Raad merkt op dat de situatie zoals deze naar aanleiding van het arrest Ruiz Zambrano voorlag, de weigering van een verblijf van meer dan drie maanden betrof aan de beide Colombiaanse ouders van een zeer jong minderjarig kind. Gelet op het feit dat een minderjarig kind volledig afhankelijk is van zijn ouders en derhalve de aanwezigheid behoeft van ten minste één ouder in het land alwaar het zich bevindt, leidde de weigering van verblijf ertoe dat het minderjarig Belgisch kind zijn ouders diende te volgen naar Colombia. Het minderjarig kind bevond zich derhalve in de feitelijke onmogelijkheid de belangrijkste aan zijn status van burger van de Unie ontleende rechten uit te oefenen. De verzoekende partij tracht thans, naar analogie met deze rechtspraak, aan te tonen dat ook haar grootmoeder verplicht zal zijn haar te volgen naar Georgië. De verzoekende partij toont evenwel niet aan dat haar Belgische grootmoeder afhankelijk is op een wijze dat het voor haar feitelijk onmogelijk is om alleen op het grondgebied van een lidstaat van de Europese Unie te verblijven. Haar grootmoeder acht het misschien wenselijk om haar te vergezellen, doch uit de voormelde rechtspraak blijkt dat dit niet kan volstaan om aan te nemen dat zij verplicht zal worden om het grondgebied van de Unie te verlaten indien een dergelijk recht niet wordt toegekend. In de thans voorliggende zaak blijkt aldus nog niet dat de bestreden beslissing tot gevolg zal hebben dat de grootmoeder van de verzoekende partij het effectieve genot wordt ontzegd van de belangrijkste aan haar status van burger van de Unie ontleende rechten of dat de uitoefening van haar recht om vrij te reizen en te verblijven op het grondgebied van de lidstaten wordt belemmerd. De Belgische grootmoeder wordt geenszins verplicht het grondgebied van de Unie te verlaten. In deze omstandigheden dient te worden vastgesteld dat de situatie van de verzoekende partij en haar grootmoeder geen enkel aanknopingspunt heeft met een van de situaties waarop het recht van de Unie ziet en dat alle relevante elementen van deze situatie geheel in de interne sfeer van een enkele lidstaat liggen.

Artikel 20 van het VWEU, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert, luidt als volgt:

“1. Er wordt een burgerschap van de Unie ingesteld. Burger van de Unie is een ieder die de nationaliteit van een lidstaat bezit. Het burgerschap van de Unie komt naast het nationale burgerschap doch komt niet in de plaats daarvan.

2. De burgers van de Unie genieten de rechten en hebben de plichten die bij de Verdragen zijn bepaald. Zij hebben, onder andere,

a)

het recht zich vrij op het grondgebied van de lidstaten te verplaatsen en er vrij te verblijven;

b)

het actief en passief kiesrecht bij de verkiezingen voor het Europees Parlement en bij de gemeenteraadsverkiezingen in de lidstaat waar zij verblijf houden, onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van die staat;

c)

het recht op bescherming van de diplomatieke en consulaire instanties van iedere andere lidstaat op het grondgebied van derde landen waar de lidstaat waarvan zij onderdaan zijn, niet vertegenwoordigd is, onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van die lidstaat;

d)

het recht om verzoekschriften tot het Europees Parlement te richten, zich tot de Europese ombudsman te wenden, alsook zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen en de adviesorganen van de Unie te richten en in die taal antwoord te krijgen.

Deze rechten worden uitgeoefend onder de voorwaarden en binnen de grenzen welke bij de Verdragen en de maatregelen ter uitvoering daarvan zijn vastgesteld."

De verzoekende partij, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, verliest uit het oog dat zij geen burger van de Unie in de zin van deze bepaling is en dat *in fine* van deze bepaling wordt gesteld dat *"deze rechten worden uitgeoefend onder de voorwaarden en binnen de grenzen welke bij de Verdragen en de maatregelen ter uitvoering daarvan zijn vastgesteld."* De verzoekende partij toont met haar betoog niet aan dat de regels die voortkomen uit de wetten en koninklijke besluiten die gelden op het Belgisch grondgebied artikel 20 van het VWEU miskennen, minstens toont zij niet aan uit welke rechtsregel(s) zij afleidt dat een staatsburger van een derde staat het absolute recht heeft om in de lidstaat te verblijven waar haar grootmoeder, staatsburger van die lidstaat, verblijft zonder de verplichtingen betreffende het indienen van de in de bestreden beslissing gevraagde documenten na te komen. Een schending van artikel 20 van het VWEU wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.5. In een vijfde middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

3.5.1. De verzoekende partij adstrueert haar middel als volgt:

"11.5.1. Volgens artikel 40bis, §4 van de Vreemdelingenwet moet een burger van de Europese Unie die aan gezinshereniging wil doen, niet kunnen aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt zoals gestipuleerd in artikel 14 §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Deze voorwaarde geldt enkel voor Belgen en derdelanders met verblijfsrecht in België die aan gezinshereniging willen doen.

De verzoekende partij begrijpt dan ook niet waarom dergelijk verschil bestaat in de Wet. De verzoekende partij is dan ook van mening dat dergelijk onderscheid het gelijkheids - en non discriminatiebeginsel schendt, zoals omschreven in artikel 10 en 11 van de Grondwet.

11.5.2. Subsidiair -Verzoekende partij kan niet genieten van het recht op gezinshereniging in België aangezien zij de descendent is van een Belgische oma die niet kwalificeert als een Unieburger wat de regels inzake gezinshereniging betreft. Verzoekende partij meent dat dit een schending uitmaakt van het gelijkheidsbeginsel, vervat in de artikelen 10 en 11 van de grondwet en dat bijgevolg een prejudiciële vraag hieromtrent dient te worden gesteld aan het Grondwettelijk Hof. Verzoekende partij verduidelijkt zich hierna nader.

11.5.3. Artikel 40bis, §2, 3° Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"[...]."

Artikel 40ter, eerste lid, eerste streepje Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"[...]

."

De Raad zal met verzoekende partij willen opmerken dat er in de Vreemdelingenwet een onderscheid gemaakt wordt naargelang de descendent die om gezinshereniging verzoekt kwalificeert als 'familielid van een Belg', dan wel als 'familielid van een burger van de Unie'.

Ingevolge de wetswijziging van 8 juli 2011, van kracht sinds 22 september 2011 kunnen enkel descendents van Belgen nog genieten van het recht op gezinshereniging in België als zij bewijs leveren van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, terwijl deze beperking niet bestaat voor de descendent van een andere burger van de Unie die zich in België wil vestigen.

11.5.4. Bijgevolg worden Belgen op een andere wijze behandeld dan andere burgers van de Unie. Een ongelijke behandeling tussen Belgen en andere burgers van de Unie is niet a priori verboden, maar dit kan enkel indien deze ongelijke behandeling een noodzakelijk en evenredig middel is om een wettelijke doelstelling te bereiken.

In de mate dat de mogelijke last van gezinshereniging voor de sociale bijstand en de verbetering van migratiecontrole wettelijke doelstellingen zijn, is geenszins aangetoond dat een inkomensvoorwaarde voor Belgen die door descendenten worden vervoegd een evenredige en bovenal de enige manier is om die doelstellingen te bereiken. Het is immers evenzeer mogelijk om deze doelstellingen te bereiken door gezinshereniging met Belgen te onderwerpen aan dezelfde voorwaarden, bewijsmiddelen en procedures die nu reeds gelden voor gezinshereniging met EU-burgers (namelijk de voorwaarden van economische activiteit of overige bestaansmiddelen).

11.5.5. Verzoekende partij zou dan ook Uw Raad willen uitnodigen volgende vraag te willen stellen aan het Grondwettelijk Hof:

"Schendt artikel 40ter van de Vreemdelingenwet artikel 10 en 11 van de Grondwet aangezien Belgen hun bestaansmiddelen moeten bewijzen bij een gezinshereniging zoals omschreven in artikel 14, §1, 3° van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie terwijl burgers van de Europese Unie een dergelijke bewijs niet moeten leveren?"

Verzoekende partij zou dus graag willen weten als, in dit geval, het rechtvaardig is dat zij op een andere manier behandeld wordt dan indien zij een descendent was van een burger van de Europese Unie? De verzoekende partij is er dan ook van overtuigd dat het Grondwettelijk Hof hier negatief op zal antwoorden.

11.5.6. Indien het Grondwettelijk Hof deze prejudiciële vraag ontkennend zou beantwoorden, dan verzoekt verzoekende partij Uw Raad om een prejudiciële vraag te stellen aan het Europees Hof van Justitie (zie II.5.7.).

11.5.7. Subsubsidiair, in het geval Uw Raad de mening zou zijn toegedaan dat voormeld (Zambrano-) arrest (zie II.3.) onvoldoende uitsluitel biedt om te kunnen beslissen dat er in casu sprake is van een schending van artikel 20 VWEU en dat er evenmin een schending van artikel 10 en 11 van de GW voorligt of indien het Grondwettelijk Hof de voorgestelde prejudiciële vraag negatief beantwoordt, stelt verzoekende partij volgende prejudiciële vraag aan het Europees Hof van Justitie voor:

"Moet artikel 20 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie aldus worden uitgelegd dat het recht dat het zonder discriminatie op grond van nationaliteit aan iedere burger van de Unie toekent om vrij op het grondgebied van de lidstaten te reizen en te verblijven, inhoudt dat, wanneer deze burger een bloedverwant in neergaande lijn heeft, staatsburger van een derde staat, die ten zijnen laste is, hem het genot van dit verblijfsrecht in de lidstaat waar hij woont en waarvan hij de nationaliteit bezit moet worden gewaarborgd, door aan de bloedverwant in neergaande lijn, staatsburger van een derde staat, het afgeleide verblijfsrecht te verlenen dat deze zelfde burger van een derde staat zou hebben indien hij de neergaande bloedverwant van een burger van de Unie was die niet de nationaliteit bezit van de lidstaat waarin hij woont?"

Met het stellen van dergelijke prejudiciële vraag wil verzoekende partij aldus vernemen of het verantwoord is dat zij anders behandeld wordt, louter en alleen omwille van het feit dat haar orna de Belgische nationaliteit bezit en niet deze van een andere Europese lidstaat."

3.5.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partij:

"In een vijfde middel beroepen verzoekers zich op een schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

De verzoekende partij vraagt verder in de toelichting bij haar vijfde middel dat volgende prejudiciële vraag zou worden gesteld aan het Grondwettelijk Hof:

"Schendt artikel 40ter van de Vreemdelingenwet artikel 10 en 11 van de Grondwet aangezien Belgen hun bestaansmiddelen moeten bewijzen bij een gezinshereniging zoals omschreven in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, terwijl burgers van de Europese Unie een dergelijk bewijs niet moeten lever en? "

Terwijl verzoekers vragen om de volgende prejudiciële vraag aan het Europees Hof van Justitie te stellen, indien zou blijken dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen schending van artikel 20 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie zou aannemen en er evenmin zou worden besloten tot een schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet:

"Moet artikel 20 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie aldus worden uitgelegd dat het recht dat het zonder discriminatie op grond van nationaliteit aan iedere burger van de Unie toekent om vrij op het grondgebied van de lidstaten te reizen en te verblijven, inhoudt dat, wanneer deze burger een bloedverwant in neergaande lijn heeft, staatsburger van een derde staat, die ten zijnen laste

is, hem het genot van dit verblijfsrecht in de lidstaat waar hij woont en waarvan hij de nationaliteit bezit moet worden gewaarborgd, door aan de bloedverwant in neergaande lijn, staatsburger van een derde staat, het afgeleide verblijfsrecht te verlenen dat deze zelfde burger van een derde staat zou hebben indien hij de neergaande bloedverwant van een burger van de Unie was die niet de nationaliteit bezit van de lidstaat waarin hij woont? "

De verwerende partij stelt opnieuw vast dat de door de verzoekende partij ontwikkelde argumenten gericht zijn tegen de Wet van 08.07.2011, en niet tegen de bestreden beslissing.

Dergelijke vordering kan niet ontvankelijk worden ingesteld voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermag niet een oordeel te vellen over een wettelijke bepaling an sich. De verwerende partij verwijst dienaangaande naar zijn repliek op verzoekers hun tweede middel.

Verder laat de verwerende partij gelden dat de grondwettelijke regels van de gelijkheid en de niet-discriminatie niet uitsluiten dat een verschil in behandeling tussen bepaalde categorieën van personen wordt ingesteld, voor zover dat verschil op een objectief criterium berust en het redelijk verantwoord is. Dezelfde regels verzetten er zich overigens tegen dat categorieën van personen, die zich ten aanzien van de aangevochten maatregel in wezenlijk verschillende situaties bevinden, op identieke wijze worden behandeld, zonder dat daarvoor een redelijke verantwoording bestaat.

Het bestaan van een dergelijke verantwoording moet worden beoordeeld rekening houdend met het doel en de gevolgen van de betwiste maatregel en met de aard van de ter zake geldende beginselen; het gelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer vaststaat dat geen redelijk verband van evenredigheid bestaat tussen de aangewende middelen en het beoogde doel.

De verzoekende partij toont met haar vage beschouwingen niet aan dat er sprake zou zijn van een onevenredige behandeling.

Er zijn geen redenen voorhanden om een prejudiciële vraag te moeten stellen aan het Grondwettelijk Hof, noch aan het Europese Hof van Justitie.

De bestreden beslissing werd expliciet genomen op basis van de volgende overwegingen:

"[...]"

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"[...]"

Krachtens artikel 40ter van de Vreemdelingenwet kan een bloedverwant in de neerdalende lijn van een Belgische onderdaan slechts het recht op gezinshereniging laten gelden, indien wordt aangetoond dat de Belgische referentiepersoon over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Verzoekers kunnen niet ernstig betwisten dat aan deze voorwaarde niet is voldaan, gelet op het feit dat tweede verzoekster materiële steun vanwege het OCMW ontvangt.

De verwerende partij benadrukt bovendien dat - zoals ook wordt aangestipt in de voorbereidende werkzaamheden van de wet van 8 juli 2011 - het Europees recht een geoorloofd verschil in behandeling (omgekeerde discriminatie) toestaat.

"In het arrest-McCarthy bevestigt het Hof echter expliciet het leerstuk van de zuiver interne situatie: "dienaangaande zij herinnert aan de vaste rechtspraak dat de verdragsbepalingen inzake het vrij verkeer van personen en de er uitvoering van deze bepalingen vastgestelde handelingen niet kunnen worden toegepast op activiteiten die geen enkel aanknopingspunt hebben met een van de situaties waarop het recht van de Unie toeziet, en waarvan alle relevante elementen geheel in de interne sfeer van een enkele lidstaat liggen ".

Het is dus duidelijk dat het Hof van Justitie advocaat-generaal Sharpston niet is gevolgd in haar voorstel om omgekeerde discriminatie op grond van art. 18 VWEU te verbieden in burgerschapszaken. Een goede reden hiervoor is mogelijkwerwijs het respect van het Hof van Justitie voor de bevoegdheidsverdeling tussen de Unie en de lidstaten. "

V. VERBIST. 'De invloed van het Unieburgerschap op zuiver interne situaties', R.W. 2011 - 12, nr. 11,520.

"Aangezien het Hof in het arrest McCarthy expliciet zijn vaste rechtspraak inzake zuiver interne situaties heeft bevestigd, behoort het nog steeds aan de individuele lidstaten toe om de beleidskeuzes te maken tussen wetgeving/omgekeerde discriminatie en deregulering/niet omgekeerde discriminatie. Door de vrijheid die de lidstaten nu hebben om te beslissen of ze en hoe ze omgekeerde discriminatie aanpakken, kunnen de lidstaten hun culturele diversiteit behouden en wordt volledige uniformiteit van bovenuit vermeden. De lidstaten behouden op deze manier hun wetgevingsautonomie. "

V. VERBIST. 'De invloed van het Unieburgerschap op zuiver interne situaties', R.W. 2011- 12, nr. 11,526.

" Vanuit juridisch oogpunt daarentegen lijkt de gekozen aanpak geldig onder de huidige stand van het Unierecht.

(...)

Logischerwijze maakt de besproken rechtspraak dan ook geen einde aan het leerstuk van de zuiver interne situatie of aan de mogelijkheid van omgekeerde discriminatie van Unieburgers" (N. CAMBIEN, 'Mogen statische Unieburgers worden gediscrimineerd op het vlak van gezinshereniging? Enkele beschouwingen bij de arresten Ruiz Zambrano en McCarthy van het Hof van Justitie', T. Vreemd. 2011, afl. 3, 251 en 252).

De verwerende partij benadrukt dat het art. 40ter van de Vreemdelingenwet verband houdt met de door de wetgever nagestreefde doelstelling, die erin bestaat de immigratie af te remmen en toch rekening te houden met de toestand van vreemdelingen die banden hebben met Belgen, zoals blijkt uit de voorbereidende werkzaamheden van de wet van 8 juli 2011.

Verzoekster toont niet als zou de toepassing van de voormelde bepalingen een schending inhouden van artikel 10 en 11 van de Grondwet.

Er is geen reden voorhanden tot het stellen van de voorgestelde prejudiciële vragen.

Het vijfde middel kan niet worden aangenomen."

3.5.3. De kritiek van de verzoekende partij met betrekking tot het verschil in behandeling tussen een Belg en zijn familieleden en een onderdaan van een andere lidstaat van de Europese Unie en zijn familieleden kwam reeds aan bod in het arrest met nummer 121/2013 van 26 september 2013 van het Grondwettelijk Hof.

In voormeld arrest beklemtoont het Grondwettelijk Hof dat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet het verblijf op het grondgebied van de familieleden van een Belgische onderdaan regelt. Het Hof erkent dat de wet van 8 juli 2011 het immigratiebeleid inzake gezinshereniging beoogt bij te sturen, teneinde de migratiedruk te beheersen en bepaalde misbruiken te ontmoedigen, met eerbied voor het recht op het gezinsleven (cf. overwegingen B.3.2 en B.45.1). Voorts geeft het Hof aan dat tevens de noodzaak werd benadrukt om te verzekeren dat de familieleden in menswaardige omstandigheden verblijven. In het licht van die doelstellingen werden ook maatregelen noodzakelijk geacht ten aanzien van de familieleden van een Belg. Het Hof concludeert ook dat, waar het feit dat de familieleden van een Belg die geen gebruik heeft gemaakt van zijn recht van vrij verkeer, anders behandeld worden dan de familieleden van de burgers van de Unie, bedoeld in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, dit verschil in behandeling berust op een objectief criterium (cf. overweging B.51). Het Grondwettelijk Hof meent dat het verschil in behandeling wordt verantwoord door de doelstelling die erin bestaat de migratiestromen te beheersen (overwegingen B.52.1 en B.52.2). Met betrekking tot de inkomensvoorwaarden stelt het Hof uitdrukkelijk in overweging B.52.3.: *"Bovendien vormen de aan de Belgische gezinshereniger opgelegde striktere inkomensvoorwaarden een relevante maatregel om het voortbestaan van het stelsel voor sociale bijstand en het verblijf van de familieleden van de gezinshereniger in menswaardige omstandigheden te verzekeren.*

In tegenstelling met de "burger van de Unie", wiens verblijfsrecht kan worden ingetrokken wanneer hij een onredelijke last voor de begroting van de Staat wordt, beschikt de Belg over het recht op de sociale bijstand zonder op enig ogenblik het risico te lopen dat zijn verblijfsrecht hem wordt afgenomen, zodat het feit dat aan de Belg die zijn recht van vrij verkeer niet heeft uitgeoefend en die gebruik wenst te maken van zijn recht op gezinshereniging, de verplichting wordt opgelegd aan te tonen dat hij over meer financiële en materiële middelen beschikt dan de "burger van de Unie", het mogelijk maakt het voortbestaan van het socialezekerheidsstelsel te verzekeren.

Het kan immers niet worden uitgesloten, enerzijds, dat de tenlasteneming van zijn familieleden de financiële situatie van die Belgische onderdaan zodanig verergert dat hij, na verloop van een bepaalde periode, van de sociale bijstand afhankelijk wordt om zijn eigen essentiële behoeften te verzekeren en, anderzijds, dat het recht op de eerbiediging van het gezinsleven, verankerd in artikel 22 van de Grondwet en artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, aan de overheden de verplichting oplegt om, zelfs in een dergelijke situatie, geen einde te maken aan het verblijf van zijn familieleden die in voorkomend geval sedert een bepaald aantal jaren legaal op het Belgische grondgebied verblijven."

In het licht van bovenstaande argumenten van het Grondwettelijk Hof maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat het noodzakelijk is om haar prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof te stellen om *in casu* uitspraak te doen in het voorliggend geschil.

Er dient daarenboven, gelet op artikel 26, § 2, derde lid van de Bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof, niet op dit verzoek te worden ingegaan daar de beslissing van de Raad nog vatbaar is voor een cassatieberoep bij de Raad van State en het antwoord op de voorgestelde prejudiciële vraag niet onontbeerlijk is om *in casu* uitspraak te doen.

Aangezien niet blijkt dat het antwoord op de gestelde vraag, gelet op de voorgaande uiteenzetting, noodzakelijk is voor het wijzen, is krachtens artikel 267, derde lid van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie de rechterlijke instantie evenwel slechts gehouden het Hof van Justitie van de Europese Unie te verzoeken over een prejudiciële vraag uitspraak te doen indien haar beslissingen “*volgens het nationale recht niet vatbaar zijn voor hoger beroep*”. Dit laatste omvat ook de rechterlijke beslissingen waartegen cassatieberoep kan worden ingesteld (HvJ 4 juni 2002, Lyckeskog, nr. C-99/00, r.o. 16-17; HvJ 16 december 2008, Cartesio, nr. C-210/06, r.o. 76-79). Daar de uitspraken van de Raad vatbaar zijn voor een voorziening in cassatie overeenkomstig artikel 39/67 van de Vreemdelingenwet, is de Raad bijgevolg niet gehouden om de voorgestelde prejudiciële vraag te stellen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie. (RvV (AV), 24 juni 2010, nr. 45 395)

Op het verzoek wordt daarom niet ingegaan.

Tot slot, in de mate waarin het de bedoeling is van de verzoekende partij om de Raad ertoe te bewegen een beslissing te toetsen aan de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, is het onderdeel van het middel onontvankelijk. De Raad vermag immers niet een dergelijke toetsing door te voeren (cf. RvS 23 februari 2000, nr. 85.592; RvS 23 juni 2004, nr. 132.916).

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien februari tweeduizend vijftien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. RYCKASEYS